

Chagrijnige miljonair

Misha Bell

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2023 Misha Bell

www.mishabell.com/nl

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 978-1-63142-877-7

Print ISBN: 978-1-63142-875-3

Hoofdstuk 1

Lucius

DE LOBBY WERKT SAMEN MET KAKOFONISCHE VLEESZAKKEN, en ik ben laat.

Ik pas mijn gigantische koptelefoon aan en verhoog het volume totdat het geluid van heavy metal de irritante stemmen overstemt.

Ja. Dat is iets beter, maar wat ik echt nodig heb, is een bril die Augmented Reality kan gebruiken om de mensen eruit te filteren. Helaas bestaat zo'n bril nog niet.

Ach ja. Zo is het leven — of *sic vita est*, zoals de Romeinen zouden hebben gezegd.

Ik doe alsof ik alleen ben en loop langs de beveiligingsbalie. De bewakers weten beter dan mijn ID te controleren. Ik ben tenslotte de eigenaar van het bedrijf dat het gebouw bezit.

Als ik halverwege mijn lift ben, begin ik te hopen

dat ik de vergadering op tijd zal halen. Dankzij mijn reputatie stapt iedereen opzij en maakt plaats voor me.

Wacht. Te vroeg gejuicht.

Een man staat me in de weg. Een man wiens naam ik me niet herinner, maar ik ben er vrij zeker van dat hij een VP is van iets doms, zoals marketing.

Realiseert hij zich niet hoe laat ik ben voor de Novus Rome-bijeenkomst? Iedereen weet dat het op dit moment mijn hoogste prioriteit is en dus heilig is.

De man lijkt er geen idee van te hebben. Hij staat duidelijk niet hoog genoeg op de bedrijfs ladder om nodig te zijn voor de vergadering. Of hij is niet goed bij zijn hoofd.

Verbijsterend genoeg bewegen zijn lippen.

Als in, hij praat tegen me.

Ik geef hem de IBNG, mijn gepatenteerde “Ik ben niet geamuseerd”-blik.

Zijn lippen bewegen nog steeds.

Onzin zoals dit is de reden dat het mijn droom is om al mijn werknemers door robots te vervangen. Ik zou er een miljard dollar voor over hebben om dat te doen, of een paar jaar van mijn leven. En misschien zelfs mijn Russell Crowe-gesigneerde *Gladiator*-poster.

Ik trek het rechteroortje weg. “Wat?”

“Hallo, meneer. Ik wilde u alleen maar vertellen dat onze laatste campagne uitstekend is verlopen en —”

Ik stop met luisteren. Ik kan altijd zien wat mensen echt zeggen, en in dit geval is het: *Geef me een promotie. Geef me alsjeblieft een promotie. Ik weet dat*

ik het niet verdien, maar geef me alsjeblieft een promotie.

De ironie is dat hij net met zijn onbeschoftheid zijn kansen voor die promotie heeft verspeeld. Dat wil zeggen, als ik me aan het einde van het jaar zijn naam herinner...

Ik plaats het oortje terug op zijn plaats. “Excuseer me, ik ben laat.”

Ik negeer zijn gestamelde verontschuldigungen en stap doelbewust naar de lift, en deze keer staat mijn gezichtsuitdrukking zo dat geen enkele andere vleeszak me durft te onderbreken.

Terwijl ik loop, rommelt mijn maag.

Verdomme. Ik had iets moeten eten.

Mijn maag gromt in overeenstemming.

Ik haat dit en alles wat me eraan herinnert dat ik een slaaf ben van de biologie. Zodra ik mijn hersenen in een robotlichaam kan uploaden, dan doe ik het en kijk ik nooit meer terug, maar voor nu hoop ik dat er bij de vergadering snacks aanwezig zijn.

Ik bereik mijn lift en kijk naar de klok op mijn telefoon terwijl ik wacht tot de deuren opengaan.

Ik ben een minuut te laat. Hopelijk kan Eidith de zaken gladstrijken met de makelaarkerel, hoe hij ook mag heten. Gezien hoe graag ik dit stuk land wil, zou ik echt moeten proberen om zijn naam te onthouden.

Ik haal mijn agenda tevoorschijn, open de uitnodiging voor de vergadering en herhaal de stom klinkende achternaam keer op keer in mijn hoofd.

Yep. Nu weet ik het. Ik stap in mijn lift en druk op de bovenste knop: LXXXVIII.

Mijn telefoon gaat.

Ik frons met mijn wenkbrauwen, totdat ik me realiseer dat mijn oma belt. Terwijl ik de oproep accepteer, druk ik op de knop ‘deuren openen’ om ervoor te zorgen dat de lift niet sluit. Mijn oma is de enige wiens telefoontjes ik altijd aanneem, en ik wil de ontvangst niet verliezen en haar dus onnodig ongerust maken.

“Lucius, pompoentje, hoe gaat het met je op deze prachtige ochtend?” vraagt ze en ik kan me haar glimlach met kuiltjes in haar wangen aan de andere kant van de lijn voorstellen.

“Hongerig en laat,” zeg ik, terwijl het me weer niet lukt om niet als de Grinch te klinken.

“Ik blijf het je vertellen en je luistert niet: je hebt een goede vrouw nodig om voor je te zorgen.”

Tuurlijk. Ik zal ‘vind een goede vrouw’ aan mijn to-do-lijst toevoegen, direct na ‘krijg een gat in het hoofd’.

“Hoe gaat het met je rug?” vraag ik in plaats van een antwoord te geven.

Oma heeft een spier verrekt toen ze laatst een pot perzikjam opende, wat me ertoe had aangezet om haar huisbediende te ontslaan en haar door een stevige bodyguard te vervangen. Zijn taak bestaat uit het openen van alle toekomstige potten in oma’s huis naast haar te verzorgen.

“Oh, veel beter.” Met een grinnik voegt ze eraan toe, “Het blijkt dat Aleksy in Polen een masseur was.”

Ik neem een bedachtzame slok uit mijn flesje water terwijl ik verwerk wat ik net heb gehoord. Is de bodyguard handtastelijk geworden bij mijn grootmoeder? Moet ik hem ontslaan of zijn salaris verhogen?

“Wacht, zei je niet dat je te laat was?” vraagt oma.

“Een beetje. Maar dat geeft niet.”

“Ga,” zegt ze. “Bel me daarna maar.”

“Zal ik doen.”

Ze hangt op en ik sla op de knop ‘deuren sluiten’.

De deuren glijden langzaam dicht, veel te langzaam. Dit is wat je krijgt als je voor looks in plaats van voor functionaliteit kiest. De deuren zijn in de Romeinse stijl die ik verkies, maar alle versieringen zorgen ervoor dat ze langzamer bewegen dan een schildpad die door een radioactieve slak is gebeten.

Dan, wanneer er slechts een kleine opening over is gebleven, wriemelt een sierlijke, met sandalen beklede voet met sprankelend roze nagellak zich tussen de deuren.

Een voet die bijna perfect is — zozeer zelfs, dat het als een andere ongewenste herinnering aan mijn biologie dient.

De persoon van wie de voet is, is dapper. Als deze deur met het oog op efficiëntie was ontworpen, dan zou deze manoeuvre de voet hebben afgehaakt, en de lift zou zijn weg hebben vervolgd alsof er niets was gebeurd.

Misha Bell

Helaas was de ingenieur die ik had ingehuurd duidelijk een boomknuffelende veganist, omdat de liftdeuren weer net zo langzaam opengaan als dat ze dicht gingen.

Ik kijk weer naar mijn horloge.

Vijf minuten te laat.

Kloterige fuck.

Ik keer mijn aandacht terug naar de voet en bereid me voor om tegen de eigenaar ervan te schreeuwen.

Hoofdstuk 2

Juno

IK STAP HET GEBOUW BINNEN EN PAUZEER MIJN AUDIOBOEK — *Onbelangrijke gebeurtenissen in het leven van een cactus*. Tot nu toe is het boek geweldig, maar tot mijn teleurstelling gaat het over een mensenmeisje en niet over een cactus, zoals de titel impliceert.

Als ik de lobby binnenkom, gaan mijn ogen breed open. Het ziet er aan de buitenkant modern uit, maar aan de binnenkant lijkt het op een oud Romeins museum.

Ik strijk mijn jurk glad — niet dat het me zal helpen om niet op te vallen. De pakken die ik hier zie, kosten waarschijnlijk meer dan ik in een jaar verdien. Wat nog erger is, is de koude lucht die langs de huid op mijn armen gaat, waardoor ik me realiseer dat mijn outfit, een gele zomerjurk die ik in de uitverkoop bij TJ Maxx heb gekocht, ook op praktisch niveau een

mislukking is, omdat het slecht werk verricht om me tegen de overijverige AC te beschermen. Mijn sandalen helpen ook niet.

Dan zie ik iets in de buurt dat me een warm gevoel geeft... althans aan de binnenkant.

Het is een muur bedekt met groen. Er zijn lianen, mossen en varens, die allemaal geweldig zijn, maar er is ook vertegenwoordiging van mijn favoriete levende ding in de hele wereld: de cactus.

Niet in staat om mezelf te stoppen, loop ik naar de muur, waar ik oog in oog kom te staan met de schattige stekels van een *Haworthia retusa*, alias een steractus.

“Hoi, kleine cactus. Je bent een echte ster, nietwaar?” zeg ik zachtjes fluisterend. De meeste mensen begrijpen het niet als ik met planten praat waar ze bij zijn. Ze verwijzen me zelfs vaak naar een psychiater. Ik demp mijn stem. “Heb je dorst? Honger? Heb je het koud?”

Thuis ken ik mijn cactus El Duderino zo goed dat ik me kan voorstellen (en hardop kan zeggen) wat zijn antwoord zou zijn als we in een beter universum zouden leven, waar cactussen zouden *kunnen* praten. Ik zou niet als dit kleine lekkere ding durven te antwoorden, zelfs niet als we elkaar beter zouden kennen, want dat is iets wat nog minder getuigen zouden begrijpen. In plaats daarvan verzeker ik mezelf ervan dat niemand kijkt, en dan steek ik mijn wijsvinger in de grond naast het prachtige wezen.

Yep. De grond voelt precies goed aan — niet te nat.

Als ik deze baan krijg, dan zal ik natuurlijk mijn betrouwbare tensiometer meenemen om er zeker van te zijn.

Bij alle saguarostekels, ik was bijna de baan vergeten, of beter gezegd, het sollicitatiegesprek dat over een paar minuten gaat beginnen.

Hoe kon ik zo verstrooid zijn? Dit is niet mijn typische zakelijke klant. Dit gebouw is van een bedrijf, wat betekent dat als ik de klus krijg, ik eindelijk het geld verdien dat ik nodig heb om mijn collegegeld te betalen.

Mijn adrenaline piekt, en ik haast me naar de beveiligingsbalie en bots bijna tegen een man aan met een enorme koptelefoon.

Verdorie. Hij neemt niet eens de moeite om te kijken wie hij zou vertrappen. Aan de andere kant, als een man me *zou* rammen, dan zou dit geen slecht exemplaar zijn om de klus te klaren. Hij is lang, met brede schouders, met hoekige, dreigende kenmerken, een Romeinse neus en intelligente ogen met de kleur van staal. Hij heeft dikke, volle wenkbrauwen en zijn donkere haar is in een stekelige fauxhawk geknipt waardoor ik er mijn vingers door wil halen. Over haar gesproken, ik vraag me af of zijn stoppels schurend aan zouden voelen op mijn dij als hij —

Hou je hoofd erbij, Juno.

Sollicitatiegesprek.

Een paar meter verderop wordt de vreemdeling

tegengehouden door iemand in een pak. Zijn reactie is niet prettig. Hij gromt bijna naar het pak.

Wat een chagrijn. Is dit wat ik moet pikken nu ik zakelijk word? Mijn sollicitatiegesprek is in ieder geval met een vrouw, dus zeker niet met *dit* personage. Ik weet niet hoelang ik het met hem uit zou houden voordat ik terug snauw. Niet te vergeten, zijn uiterlijk zou me tijdens een sollicitatiegesprek afleiden.

Met moeite trek ik mijn blik weg van de irritant aantrekkelijke vreemdeling. Ik moet me op het verkrijgen van de baan concentreren.

Ik sprint naar de beveiligingsbalie en geef mijn rijbewijs aan de man die daar zit, en leg uit dat ik hier voor een sollicitatiegesprek voor de baan van plantenbeheerder kom.

De bewaker controleert mijn ID en grijnst. “Juno, hè? Hebben je ouders je naar die film vernoemd?”

Als ik een cactus had voor elke keer dat iemand dat excuus voor een grap maakte, dan zou ik in staat zijn om de Mojave Desert het nakijken te geven.

Ik glimlach vriendelijk naar hem. “Bedoel je de film die in 2007 uitkwam? Als dat je manier is om te zeggen dat ik er als een tiener uitzie, dan neem ik het als een compliment.”

Hij kijkt weer naar mijn ID en fluit. “Ben je dertig? Ik zou je veel jonger geschat hebben.”

Er is iemand op dreef. Dat is dankzij mijn gebrek aan lengte en de cherubijnse wangen waar ik nog uit moet groeien, het tweede meest voorkomende ding dat

ik te horen krijg. Als hij zegt dat ik er gezond en maagdelijk uitzie, dan bereiken we de kwaadaardige drie-eenheid. Of is het een viereenheid?

Ik verberg mijn gedachten achter een megawatt glimlach en knipper met mijn wimpers naar hem. “Dank je wel. Je bent lief.” Zoals antivries.

“Geen probleem.” Hij houdt me een bezoekerspas voor, maar dan trekt hij hem op het laatste moment buiten mijn bereik — iets wat ik al zou haten als het niet vanwege mijn lengte was. “Je hebt geen wapens bij je, toch?”

Ik schud mijn hoofd en plak mijn meest onschuldige glimlach op mijn gezicht. Toevallig heb ik dat wel: in mijn tas zit een kat die *Atonic* heet, die dodelijk is — althans gedurende de paar minuten van de dag dat ze niet catatonisch is.

Ja, ik weet het. Ik neem een levend dier mee naar een belangrijk sollicitatiegesprek. Ik denk dat het wel veilig zou moeten zijn, want er is een 99,999 procent kans dat de kat er doorheen slaapt. Ik pas op de kat van Pearl, mijn beste vriendin die me niet had verteld dat haar poezenkind in een beest verandert als ze alleen wordt gelaten. Als mijn lieve El Duderino geen cactus was, dan had hij de reusachtige saguaro al in de hemelwoestijn van de cactushemel ontmoet. Gelukkig zijn het mijn meubels die tot nu toe de scherpe klauwen hebben moeten ontgelden.

“Geweldig.” De bewaker biedt de pas eindelijk

weer aan, en het kost veel wilskracht om hem rustig aan te nemen in plaats van hem ruw weg te grissen.

Moet ik hem vragen waar ik het toilet kan vinden?

Nee. Hij lijkt me het type om een 'pissig'-makend grapje te maken, en ik denk niet dat ik beleefd zou kunnen blijven als hij dat deed. Ik moet zorgen dat ik een toilet vind zodra ik boven ben.

Met dank aan de bewaker, ga ik naar het draaihek en haal de pas door de lezer.

Een groen licht geeft aan dat ik verder kan gaan. Ik stap erdoorheen, om te beseffen dat ik ben vergeten om de bewaker te vragen welke lift ik moest nemen om op de achtenveertigste verdieping te komen.

Angstig scan ik mijn omgeving. Dankzij mijn dyslexie zijn eenvoudige taken als deze stressvol. Getallen zijn voor mij bijzonder lastig om te lezen. Als ik een telefoonnummer zie zonder het netnummer tussen haakjes en een streepje na de eerste drie cijfers, dan willen mijn hersenen smelten.

Oef.

Er zijn maar twee liftenblokken, en ik kan gemakkelijk de getallen ontcijferen die uitleggen waar ik heen moet. Denk ik. Ik ben er vrij zeker van dat het liftenblok aan de linkerkant is voor de verdiepingen een tot negenentwintig, terwijl de andere dienst doet voor de rest van het gebouw, inclusief verdieping achtenveertig.

Terwijl ik daarheen ga, zie ik de dichtstbijzijnde lift dichtgaan. Dan nog een. En nog een.

Chagrijnige miljonair

Ugh. Natuurlijk zijn ze allemaal zonder mij vertrokken. De kans dat er iets misgaat moet direct evenredig zijn met hoe graag ik mijn diploma wil halen en dus deze baan.

Wacht. Ik zie de deuren van de verste lift maar net beginnen te sluiten.

Dit is mijn kans.

Ik sprint voor wat ik waard ben en kom er net op tijd aan om mijn voet ertussen te steken om te voorkomen dat de deuren volledig sluiten.

Hmm.

Deze deuren zien er anders uit dan de andere. Raar. Het belangrijkste is dat ze mijn voet opmerken en zich openen. Het alternatief zou zijn geweest om mijn voet te verliezen, en ik ben er nogal aan gehecht.

Als de lift weer opengaat, zie ik een man staan.

Het chagrijnige lekkere ding van eerder.

Oh jeetje.

Als blikken konden doden, dan zou ik een lijk zijn, opgegeten door een gier en als guano uitgescheiden om als meststof voor een ijverige cactus te dienen.

Hoofdstuk 3

Lucius

DE DEUREN GAAN OPEN, en ik zie aan wie de mooie voet vastzit: een kleine vrouw. Voordat ik haar uit kan foeteren dat ze het waagt om mijn lift te gebruiken, fladdert ze naar de muur met de liftknoppen. Ze beweegt te snel om haar goed te kunnen zien, maar ik zie haar weerspiegeling in een gespiegelde muur.

Niet in staat om mezelf tegen te houden, staar ik ernaar. Ook al heeft deze vrouw me vertraagd, ik ben nieuwsgierig naar haar — en wederom is de stomme biologie aan het werk. Ter verdediging van mijn biologie, deze vreemdeling belichaamt de oude Romeinse normen van vrouwelijke schoonheid. Zacht en rond, met brede heupen, kleine borsten, tarwekleurig haar en grote, amandelvormige ogen met de kleur van honing; ze doet me aan een aantal van de standbeelden in mijn villa denken. Ze is zelfs zo klein als de gemiddelde vrouw van die tijd.

Over haar gestalte gesproken, het maakt het moeilijk om te zeggen hoe oud ze is. Gebaseerd op haar roekeloze gedrag, wed ik dat ze begin twintig is, als in, voordat de hersenontwikkeling voltooid is.

Waarom staart ze zo intens naar de liftknoppen?

En is ze iets aan het mompelen?

Uit morbide nieuwsgierig, pauzeer ik mijn muziek en schakel de noise cancellation-functie op mijn hoofdtelefoon uit.

“Wat voor idioot gebruikt hier nou Romeinse cijfers voor?” hoor ik haar mompelen. “En waarom zitten ze niet in nette rijen zoals alle andere liftknoppen?”

Ik klem mijn kaken op elkaar.

Die ‘idioot’ zou ik zijn. Ik hou van Romeinse cijfers, en iedereen weet dat dit *mijn* lift is. Wat het gebrek aan rijen betreft, dat was het idee van de ingenieur.

Aarzelend drukt ze op de knop met het label XLIV.

We stoppen onmiddellijk.

Ze steekt haar hoofd uit de lift, vloekt binnensmonds en drukt op XLVI.

En nogmaals lijkt dit niet de verdieping te zijn die ze nodig heeft, dus drukt ze op XLIX en vervolgens op LVIII.

Na nog twee verdiepingen zet ik mijn koptelefoon af. “Ben je vijf?” grom ik.

Ze draait zich naar me toe. “Wat?”

“Je bent op alle knoppen aan het drukken,” zeg ik ijskoud. “Net als een kind.”

En terwijl ik met terughoudende fascinatie toekijk, worden haar ronde wangen rood en beginnen haar neusvleugels te trillen.

Hoofdstuk 4

Juno

“NOEM JE ME DOM?” snauw ik. Iedereen kan problemen met deze verdomde knoppen hebben, niet alleen iemand met dyslexie.

Hij kijkt naar de knoppen. “Je bent dom als je dom doet.”

Ik knars hard met mijn tanden. “Je bent een klootzak. En je hebt iets te vaak naar *Forrest Gump* gekeken.”

Zijn lippen versmallen zich. “Die film was niet de oorsprong van dat gezegde. Het komt uit het Latijn: *Stultus est sicut stultus facit.*”

Ik rol met mijn ogen. “Wat voor pretentieuze *dwaas* citeert er nou Latijn?”

Het staal in zijn ogen is zo koud dat ik wed dat mijn tong vast zou komen te zitten als ik zou proberen om aan zijn oogbal te likken. “Ik weet het niet.

Misschien de ‘idiot’ die toevallig alles wat met Rome te maken heeft leuk vindt, inclusief hun cijfers.”

Mijn mond valt open. “Heb jij deze beslissing genomen?” Ik zwaai naar de liftknoppen.

Hij knikt.

Shit. Hij heeft me waarschijnlijk daarnet gehoord, wat betekent dat ik met beledigingen ben begonnen. Ter verdediging, hij heeft een idiote keuze gemaakt.

Ik adem gefrustreerd uit. “Als je zo’n expert bent in Romeinse cijfers, dan had je me wel even kunnen vertellen op welke ik moest drukken.”

Hij slaat zijn armen over elkaar. “Je hebt het me niet gevraagd.”

Mijn haar gaat weer overeind staan. “Het aan jou vragen? Je zag eruit alsof je misschien mijn hoofd eraf zou bijten, alleen maar omdat ik besta.”

“Dat komt omdat je me hebt vertraagd —”

De lift komt schokkend tot stilstand, en de lichten om ons heen dimmen.

We staren allebei naar de deuren.

Ze blijven dicht.

Hij draait zich naar me toe en vernauwt beschuldigend zijn ogen naar me. “Wat heb je nu weer ingedrukt?”

“Ik? Hoe? Ik stond naar jou toe gedraaid. Helaas.”

Hoofdschuddend loopt hij naar het paneel met de knoppen, en ik moet wegspringen voordat ik vertrappt word.

“Je hebt waarschijnlijk eerder op iets gedrukt,” moppert hij. “Waarom zouden we anders vastzitten?”

Waarom is het illegaal om mensen te wurgen? Een paar seconden met mijn handen op zijn keel zou een kalmerende oefening zijn.

In plaats daarvan staar ik naar zijn rug, wat mijn zicht blokkeert op wat hij doet, als hij al iets doet. “De arme lift heeft waarschijnlijk net zelfmoord gepleegd vanwege zijn Romeinse cijfers. Het wist dat als iemand dingen als L en XL ziet, ze aan maten van T-shirts denken voor Neanderthalertypes zoals jij. En laat me maar niet over die XXX-knop beginnen, die een duidelijke verwijzing is naar porno. Het creëert een vijandige werkomge —”

“Zou je je mond kunnen houden zodat ik ons hieruit kan halen?” snauwt hij.

Zijn woorden brengen de realiteit van onze situatie onder de aandacht: er is al meer dan een minuut voorbij en de deuren zijn nog steeds gesloten.

Lieve saguaro, zit ik hier echt vast? Met deze kerel? Hoe zit het met mijn sollicitatiegesprek?

“Stilte, eindelijk,” zegt hij tevreden en gaat opzij, zodat ik zie dat hij zijn vinger op de hulpknop drukt.

“Het is een wonder dat het niet in het Latijn is,” kan ik niet helpen te zeggen. “Of in Klingon.”

“Hallo?” zegt hij in de luidspreker onder de knop, zijn stem druipend van irritatie.

Geen antwoord, zelfs geen ruis.

“Is daar iemand?” Zijn ergernis stijgt duidelijk naar nieuwe hoogten. “Ik ben laat voor een belangrijke vergadering.”

“En ik ben te laat voor een sollicitatiegesprek,” val ik hem bij, voor het geval het er toe doet.

Hij pauzeert om een dikke wenkbrauw naar me op te trekken. “Een sollicitatiegesprek? Voor welke functie?”

Ik ga rechtop staan. “Ik weet zeker dat mensen zoals jij dit niet beseffen, maar de planten in dit gebouw zorgen niet voor zichzelf.”

Wacht. Heb ik te veel gezegd? Zou hij mijn sollicitatiegesprek kunnen beïnvloeden, ervan uitgaande dat deze puinhoop met de lift het nog niet heeft gedaan? Wat doet hij hier eigenlijk, belachelijke liften ontwerpen? Dat kan toch geen fulltime baan zijn?

“Een boomknuffelaar,” mompelt hij binnensmonds. “Dat past wel.”

Wat een klootzak. Ik heb in mijn leven nog nooit een boom geknuffeld. Ik heb het te druk om met ze te praten.

Hij richt zijn fronsende aandacht weer op de hulpknop, hoewel ik nu denk dat het had moeten worden geëtiketteerd als ‘geen hulp.’

“Hallo? Kun je me horen?” roept hij. “Geef nu antwoord, of je bent ontslagen.”

Ik rol met mijn ogen. “Is het een goed idee om een lul te zijn tegen de persoon die ons kan redden?”

Hij blaast een hoorbare adem uit. “Het maakt niet uit. De knop moet defect zijn. Ze zouden me niet durven negeren.”

Ik haal mijn vertrouwde telefoon tevoorschijn, een mooie en simpele Nokia 3310. “Ben je een beetje vol van jezelf?”

Hij staart ongelovig naar mijn handen. “Daarom zit de lift dus vast. Hij is door een tijdsprong gegaan en heeft ons naar 2008 getransporteerd.”

Ik frons bij het gebrek aan ontvangst op mijn Nokia. “Deze versie is in 2017 uitgebracht.”

“Hij ziet er nog steeds dommer uit dan een hersendode crashtestpop.” Hij haalt vol trots een iPhone uit zijn zak. “Dit is hoe een telefoon eruit moet zien.”

Ik gnuif. “Zo ziet constante afleiding eruit. Hoe dan ook, als je iNotSoSmartPhone zo geweldig is, had hij dan geen ontvangst moeten hebben?”

Hij kijkt naar zijn scherm, maar ik kan zien dat hij de waarheid al weet: zijn lieveling heeft ook geen ontvangst.

Toch kan ik het niet weerstaan. “Zie je wel? Je genie van een telefoon is net zo nutteloos. Het enige waar het goed voor is, is om mensen in social media-controlerende zombies te veranderen.”

Hij verbergt het apparaat, als een beschermende ouder. “Ben je naast al je vertederende kwaliteiten ook nog eens een technofob?”

Ik denk erover om mijn Nokia naar zijn hoofd te

gooien, maar besluit dat het niet de moeite waard is om 65 dollar uit te geven om hem te vervangen. “Alleen omdat ik niet afgeleid wil worden, betekent niet dat ik een technofoob ben.”

“Eerlijk gezegd is mijn telefoon geweldig in het blokkeren van afleidingen.” Hij plaatst de koptelefoon terug over zijn oren. “Zie je?” Hij drukt op afspelen, en ik hoor de vage riffs van heavy metal.

“Zeer volwassen,” zeg ik tegen hem.

“Sorry,” zegt hij overdreven luid. “Ik hoor geen afleiding.”

Prima. Whatever. Hij heeft tenminste een goede muzieksmaak. Mijn cactus en ik zijn grote fans van Metallica, dat is wat ik denk dat hij luistert.

Ik begin te ijsberen.

Ik zit vast en ik ben laat. Als deze liftstoring zich in de volgende minuut of twee niet vanzelf oplost, dan kan ik de nieuwe baan vrijwel vaarwel zeggen — en als gevolg daarvan mijn collegegeld. Geen collegegeld betekent geen diploma in plantkunde, wat de afgelopen jaren mijn droom is geweest.

Bij de sappen van saguaro, dit is echt slecht.

Ik kijk stiekem even naar het lekkere ding— ik bedoel, klootzak.

Wat zou hij over iemand met dyslexie zeggen die een diploma wil halen? Waarschijnlijk dat ik een universiteit nodig heb die kleurboeken gebruikt. In werkelijkheid zouden kleurboeken zelfs niet veel

helpen — ik kan namelijk nooit binnen die stomme lijntjes blijven.

Ik zucht en kijk weg, steeds meer bezorgd. Mijn dromen terzijde, wat als de lift een tijdje blijft hangen?

Het meest directe probleem is mijn groeiende behoefte om te plassen, maar paradoxaal genoeg zal het vinden van vloeistoffen om te drinken een zorg op de langere termijn zijn.

Ik vraag me af... Als je genoeg dorst hebt, absorbeert je lichaam dan het water weer uit de blaas? En zou ik als MacGyver een filter kunnen maken met wat ik bij me heb om het water in mijn urine terug te winnen? Misschien door kattenhaar?

Ik ril, en slechts gedeeltelijk door de krankzinnige airco die me op de een of andere manier zelfs hierbinnen bereikt. Op korte termijn zou het zoveel beter zijn als het warm was in plaats van koud. Ik zou de vloeistoffen uitzweten en niet hoeven plassen, alhoewel ik eerder van de dorst zou sterven. Ik werp stiekem een jaloerse blik op de grote vreemdeling. Ik wed dat hij een blaas heeft zo groot als een zeppelin. Hij heeft ook een roestvrijstalen fles die waarschijnlijk gevuld is met water dat hij waarschijnlijk niet zal delen.

Er is ook de kwestie van voedsel. Ik heb niets eetbaars bij me, behalve een blik kattenvoer... en, theoretisch gezien, de kat zelf.

Nee. Ik eet deze vreemdeling liever op dan die arme Atonic.

Alsof hij helderziend is, gromt de maag van de vreemdeling.

Shit. Aangezien deze man zo groot en gemeen is, zou hij waarschijnlijk de kat opeten. Daarna zou hij mij opeten... en niet op een leuke manier.

Ik ben zo de pineut.

Hoofdstuk 5

Lucius

WAAROM LOOPT ZE ZO ROND? Probeert ze vervelend te zijn? Waarschijnlijk, en het werkt tot het punt waar mijn ogen beginnen te jeuken door haar de hele tijd heen en weer te zien lopen in deze kleine ruimte.

Ik sluit mijn ogen en concentreer me op de gitaarriffs in mijn koptelefoon, maar op de een of andere manier voel ik nog steeds haar aanwezigheid.

Waarschijnlijk door de geur die ze verspreidt als ze beweegt.

Ze ruikt naar vers gemaaid gras en zonneschijn.

Ik gluur tussen mijn wimpers door net als ze een cd-speler uit haar tas haalt en deze aan een bekabelde hoofdtelefoon bevestigt.

Een cd-speler? Moet ik haar vertellen dat hij ouder is dan het antieke ding dat ze een telefoon noemt?

Nee. Kan me maar beter niet met haar bemoeien. Ze zou kunnen ontdekken dat ik zo into tech *en* het

oude Rome ben, dat ze misschien de opmerking zou kunnen maken dat in plaats van een iPhone, mijn favoriete rekenapparaat een telraam zou moeten zijn.

Ik kijk nog een keer stiekem. Ze stopt met ijsberen en zet voorzichtig haar enorme tas in de hoek. Dat ding ziet er zwaar uit. Ik vraag me af wat ze daarin bewaart. Een kleine horrorfilmclown/demon, in *It* stijl? Een Chucky-achtige moordende pop?

Ik wrijf over mijn steeds meer jeukende ogen. Een andere mogelijkheid is dat ze de tas als een geïmproviseerde slaapzak gebruikt. Ik ben er vrij zeker van dat ze klein genoeg is om erin te passen.

Terwijl ze haar geijsbeer hervat, rommelt ze met de besturing van de cd-speler.

Ik pauzeer mijn eigen muziek om te horen waar ze naar luistert.

Hmm. Het is gewoon de stem van een vrouw die praat.

Een audioboek? Maken ze die nog steeds op cd's?

Het enige positieve wat ik over mijn liftpartner kan zeggen is dat ze goed werk heeft verricht om mijn gedachten weg te houden van de clusterfuck die mijn vastgoed vergadering is.

Tenminste tot nu.

Fuck. Als ik dat land niet krijg, dan zal Novus Rome een nieuwe tegenslag krijgen, de eerste was toen die boomknuffelaars moeilijk deden over ontbossing op de oorspronkelijke locatie die ik had gekozen.

Ik zucht. Misschien had ik die mensen moeten uitleggen hoeveel zuurstof er zou worden geproduceerd door het verticale groen waarmee ik van plan ben alle wolkenkrabbers te bedekken. Of dat ik nieuwe bomen zou hebben geplant in Smart Central Park als de bouw voorbij was. Of dat Novus Rome naar een negatieve koolstofvoetafdruk zal streven, met zelfrijdende elektrische auto's die als openbaar vervoer worden gebruikt en zonnepanelen die elk oppervlak beslaan.

Helaas is uitleggen niet mijn sterkste kant. Ik kan een klein beetje asociaal zijn, wat me in het bedrijfsleven soms tegenwerkt. Aan de andere kant, als er een zombie-apocalyps zou plaatsvinden en ik alleen in een bunker zou moeten zitten, dan zou ik zo gelukkig zijn als een mossel op Prozac.

Ze stopt met ijsberen, rilt zichtbaar en begint van voet tot voet te dansen terwijl ze over haar bovenarmen wrijft.

Heeft ze het koud?

Waarschijnlijk. Ze draagt niet zoveel, en haar romige huid is met kippenvel bedekt. En haar tepels zijn —

Wacht. Waar kijk ik naar? De verdomde biologie slaat weer toe. Ik moet het negeren —

De lichten flikkeren en dimmen dan verder.

Ik ruk de koptelefoon van mijn oren, stap naar de helpknop en druk er opnieuw op. "Hallo? Dit is Lucius Warren. Weet je wat dat betekent?"

Geen antwoord — tenzij de grijns van mijn metgezel er als één telt.

Grommend van frustratie kijk ik naar haar gezicht en zie ik hoe blauw haar lippen worden.

Ze heeft het echt ijskoud.

“Hier.” Ik doe m’n jasje uit. “Doe dit aan.”

Ze stopt met dansen en ziet er zo geschokt uit dat je zou denken dat ik mijn lever door mijn navel heb getrokken en het aan haar heb gegeven, helemaal bloederig en walgelijk.

“Dat klappertanden is erg vervelend,” zeg ik koel. “Doe me een plezier en trek dit aan.”

Het feit dat het die harde tepels zal bedekken, is een bonus.

Ze reikt niet naar het jasje, maar knippert alleen met haar mooie wimpers naar me.

Over knipperen gesproken, ik doe het ook, want mijn ogen jeuken nog meer.

Ze pakt de jas nog steeds niet, en ze staart me aan alsof we in een cowboyfilm in een standoff zitten. Geërgerd stap ik om haar heen en wikkel haar erin.

Een grote vergissing.

Mijn vingers raken haar zijdezachte blote schouders aan, en een brandslang met endorfines schiet mijn bloedbaan in en cirkelt rond al mijn aanhangsels voordat ze zich recht in mijn pik vestigen.

Verdomme. Bovenop al het andere, heb ik nu een stijve.

Hoofdstuk 6

Juno

HEILIGE SAGUARO.

Zijn sterke vingers hebben mijn huid slechts een fractie van een seconde geraakt, maar ik sta op het punt om in een zielige plas van behoefte te veranderen. Ik wijt het aan de geur van het jasje dat me omhult — schoon, met een vleugje amandelen, plus iets onuitsprekelijk mannelijks.

Onnodig te zeggen, dat ik me direct warm voel, en niet alleen omdat het jasje me tot op mijn knieën bedekt. Een deel van deze warmte is een neveneffect van de hitte-oven die om de een of andere reden tussen mijn benen tot leven is gekomen.

Hij stapt van me weg en mijn schouders missen zijn aanraking nu al.

Wacht. Wat ben ik in godsnaam aan het denken? De kou heeft met m'n hersens gerommeld.

Over hersenspoelen gesproken — de manier

waarop zijn witte shirt zich aan zijn krachtige borst vastklampt, helpt ook niet.

Mijn armen in de mouwen van het jasje schuivend — want dat kan ik net zo goed doen — schraap ik mijn keel. “Dank je, Lucius.” Zodra ik zijn naam hoorde, kon ik niet geloven dat ik het niet had geraden.

Hij lijkt absoluut op een Lucius.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. “En hoe heet jij?”
“Juno,” zeg ik, en zet me schrap voor de gebruikelijke connectie met de film.

Voor het eerst sinds we elkaar ontmoet hebben — en misschien in zijn leven — vormen zijn lippen een glimlach, en onthullen ze een kuiltje. “Ah. Zoals Juno Sospita.”

Wauw. Ik wil in dat kuiltje wonen. Ik knipper verbaast met mijn ogen naar hem, en flap eruit, “Wie?”

De glimlach is spoorloos verdwenen, waardoor ik me afvraag of ik het me heb verbeeld. In plaats daarvan is er een neerbuigende frons. “Juno de Redder? Koningin van de Goden, dochter van Saturnus, vrouw van Jupiter, moeder van Vulcanus, Mars —”

“Oh, je bedoelt de Romeinse godin,” onderbreek ik hem, me dom voelend. “Ja, ik weet alles over haar. Dat is naar wie mijn ouders me hebben vernoemd en de maand juni, toen ik werd geboren.”

Ugh, waarom ben ik aan het babbelen? Het kan hem niet schelen wanneer ik ben geboren. Hij zou te oordelen naar de dreiging op zijn gezicht waarschijnlijk willen dat ik nooit geboren was.

“Voor iemand die naar haar is vernoemd, weet je niet veel,” zegt hij. “Zoals het feit dat de maand naar de godin is vernoemd, dus je bent niet naar Juno *en* juni vernoemd, gewoon naar Juno.”

Mijn handen ballen zich tot vuisten in de mouwen van zijn enorme jas. “Dat wist ik.”

“Tuurlijk,” zegt hij met een oogrol. “Laten we doen alsof je dat wist.”

“Ik heb een beter idee.” Ik zet mijn koptelefoon op. “Ik ga doen alsof je er niet bent.”

Daarmee hervat ik mijn audioboek en mijn geijsbeer. Ik doe ook alsof ik hem niet zie staan — een moeilijke taak.

Hij wrijft in zijn ogen alsof ze hem storen en zet dan ook zijn koptelefoon op.

De roep van mijn blaas wordt steeds moeilijker te negeren, maar ik moet het negeren. Want wat is het alternatief? Hem vragen om zich om te draaien en als een hond mijn been in een hoek op te tillen?

Hij niest en laat me schrikken.

We kijken elkaar even aan. Hmm. Zijn staalgrijze ogen zijn rood en waterig. Gaat hij zo huilen om de vergadering die hij mist?

Hij verhoogt het volume van zijn telefoon.

Prima.

Ik verhoog ook mijn volume, en de verontwaardiging helpt me om nog een tijdje te ijsberen. Totdat mijn blaas op het punt staat om in het bijzijn van een vijfjarige jongen met een ijspriem als

een ballon te barsten. Nee. Maak daar de onroerend goed prijzen van 2006 van.

Een paar minuten later weet ik zeker dat mijn lichaam *niet* weet wat het met het water in mijn blaas aan moet. Ik heb zo'n dorst dat ik erover fantaseer om de waterfles van Lucius te pakken en er vandoor gaan. Wat in deze kleine lift helemaal niet zou werken.

Alsof hij me wil bespotten, opent hij die fles en neemt een grote slok.

Ugh. Ik moet mijn benen kruisen om te voorkomen dat ik van jaloezie moet plassen.

Hij doet met zichtbare irritatie zijn koptelefoon af. "Waarom kijk je zo naar mijn fles?"

Ik pauzeer boos mijn audioboek. "Zoals wat?"

Hij gebaart naar mijn tas. "Heb je in die gigantische tas zelf geen water meegenomen?"

"Nee," zeg ik defensief. Het ding is zwaar dankzij de kat, dus ik dacht ik haal na het sollicitatiegesprek wel wat te drinken. Ik wist niet dat ik hier vast zou komen te zitten.

Hij kijkt nog dreigender en steekt dan de waterfles naar voren.

Ik spring van voet tot voet en schud mijn hoofd.

"Het is goed," zegt hij, een beetje hartelijker. "Neem wat te drinken."

"Nee dank je, ik heb geen dorst," lieg ik.

"Luister, dat ze ons nu nog niet hebben gehaald, betekent dat er iets heel ernstigs met de lift aan de

hand is, dus we zouden hier nog wel een tijdje kunnen zitten.” Hij duwt de fles mijn kant op.

Ik ga achteruit, dans van voet tot voet terwijl ik ga. “Ik denk niet dat ik dat zou moeten doen.”

Hij gaat met zijn hand langs de kraag van zijn shirt. “Ben je bang om luizen van me te krijgen?”

Bang, nou nee. Ik wil eerder zijn luizen bevruchten en water geven, totdat ze groot en sterk worden, en dan zou ik ze likken.

“Nee.” Mijn stem breekt en ik schraap mijn uitgedroogde keel. “Dank je.”

Hij trekt een volle wenkbrauw op. “Waarom niet, verdomme?”

Ik klem mijn dijen samen. “Dat gaat je niks aan.”

Hij vernauwt zijn ogen tot spleetjes. “Wacht eens even.” Het lijkt erop dat er in een supernova boven zijn hoofd een gigantische gloeilamp is ontploft. “Heeft het iets te maken met al dat gedans?” Hij laat zijn stem iets zakken. “Moet je naar het toilet?”

Mijn oren, nek en gezicht voelen alsof iemand ze met peperspray heeft ingesmeerd. “Ik ga mijn blaas niet met *jou* bespreken.”

Hij fronst en kijkt om zich heen.

Waar is hij naar op zoek? Verwacht hij dat er zich in het midden van de lift op magische wijze een damestoilet zal manifesteren?

Hij richt zijn aandacht weer op mij, zijn uitdrukking donker. “Oké. Dus we maken deze fles

leeg, en dan kun je hem gebruiken om jezelf te ontlasten.”

Nee. Dat dacht ik verdomme niet. Niet waar hij bij is.

Waarop mijn blaas antwoordt met, *Alsjeblieft? Voor de liefde van saguaro?*

Ugh. Nee.

Ik wend me af en probeer iets te bedenken, wat dan ook. Zand. Death Valley. Zoutjes. Wacht, dit maakt me nog dorstiger.

Verdomme.

“Het zal erger zijn als je het in je broek doet,” zegt Lucius droog.

Ja, zoveel erger, schreeuwt mijn blaas. En het staat op het punt om te gebeuren!

Nee, dat gaat niet gebeuren. Ik kan het ophouden. Ik ben geen vijf meer.

“Je kunt het ook in je tas doen,” zegt Lucius behulpzaam. “Misschien is het makkelijker met jouw sanitair.”

Ik draai me om. “Pardon? Mijn sanitair?”

Hij knippert met zijn ogen. “Hoe wil je het anders noemen?”

Arrgh! Zou een jury me veroordelen als ik deze man zou vermoorden? Nadat ik hem eerst met mijn plas zou waterboarden?

“Praat niet over mijn sanitair,” zeg ik tussen opeengeklemd tanden. “Nooit.”

Al was het maar omdat het me aan toiletten doet